

Bettie Elias

Ticket zonder retour

Houtekiet
Antwerpen/Amsterdam

© Bettie Elias / Uitgeverij Houtekiet 2023
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, B-2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Buro Blikgoed
Foto auteur Peter Mockers
Opmaak Crius Group
ISBN 978 90 5240 182 9
e-ISBN 978 90 5240 219 2
D 2023 4765 9
NUR 330
Thema FXD, FF, FHX, 1FMT

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form,
by print, photoprint, microfilm or any other means,
without written permission from the publisher.

I.

Haar middagpauze was er vandaag bij ingeschoten. Net toen Ella van plan was om in de stad een terrasje te pakken, kreeg een collega van de bibliotheek een epileptische aanval. Ze had meteen de hulpdiensten gebeld, vervolgens had ze hulpeloos toegekeken. Het zien van het schokkende lichaam op de grond had haar er niet bepaald toe aangezet van de laatste september-zon te gaan genieten. Ze had stil een glas water gedronken en was bleek weer achter haar bureau gaan zitten.

Ze laat de rust in huis op zich inwerken en installeert zich tegen de kussens van de bank met een kop koffie en twee stukjes witte chocolade met gepofte rijst. Voor ze een slok kan nemen hoort ze achter zich de keukendeur opengaan. Ze rolt met haar ogen. Niet nu.

‘Is Daantje nog niet terug?’ vraagt Marit, die op luidruchtige pumps de woonkamer binnenkomt.

Ella schudt het hoofd en draait zich met een gemaakte glimlach om naar haar schoonmoeder.

‘Rob haalt hem op na het werk, rond zes uur. Zoals elke dinsdag trouwens.’

Marit kijkt van haar horloge naar Ella. Waarom haal jij Daantje niet als je toch niets te doen hebt? lijkt ze te willen zeggen.

‘Zal ik hem anders gaan halen?’ stelt ze voor.

Met een klap zet Ella haar kop op de salontafel en onderdrukt een zucht.

‘Rob staat erop om Daantje zelf te halen als hij geen late meetings heeft.’

‘O.’

Alsof Marit dat niet weet.

‘Dan ga ik maar eens,’ zegt ze.

In plaats van te vertrekken laat ze haar nieuwsgierige blik door de woonkamer glijden tot ze de ongeopende krant op de eettafel ziet.

‘Heb je het nog niet gelezen? Er is een gruwelijke moord gepleegd niet ver hiervandaan.’

Dagelijks spelt ze de krant van voren naar achteren. Roddels over bekende mensen en artikels over moord en doodslag zijn haar favoriete lectuur.

‘Maar dat interesseert jou niet, zeker?’ voegt ze eraan toe.

‘Niet echt.’

Ella vreest even dat Marit het artikel zal opzoeken en het haar onder de neus zal duwen om het te lezen.

‘Tot straks,’ zegt Marit bij de keukendeur.

‘Tot straks?’

Ella draait zich om. Voor iemand van vierenzestig ziet Marit er best nog goed uit. Ze voelt een steek van jaloezie bij het zien van haar slanke figuur. Het enige vet dat ze heeft zit in haar wangen en haar dubbele kin. Een geluk dat ze die heeft.

‘Heeft Rob je niets laten weten? Ik heb deze middag met hem afgesproken dat jullie vanavond komen eten.’

Ella opent haar mond om te zeggen dat dat een vergissing moet zijn, dat ze de inkopen voor het avondeten al heeft gedaan, maar dat plezier wil ze Marit niet gunnen. Typisch Rob. De eerste dag dat hij nee zegt tegen zijn moeder moet nog komen.

‘Fijn. Tot straks,’ zegt Ella.

Ze probeert het opgewekt te laten klinken, of dan toch neutraal. Dit is een van de momenten dat ze het erg vindt dat Rob

voor de druk van zijn moeder gezwicht is om tegenover haar te komen wonen. Ze moet toegeven dat het, nu even afgezien van haar schoonmoeder, een prettige plek is om te wonen. Dit is een van de oudste villawijken, dicht bij de stad, met veel groen, bomen van twintig, dertig jaar oud. Hun huis is een moderne bungalow van rond de eeuwwisseling met een terras dat uitkijkt op een grote tuin met weelderige struiken. Onbetaalbaar toen ze hier kwamen wonen – als niet schoonmama een flinke duit van haar spaargeld in het zakje had gedaan. Het mocht wat kosten om haar enige zoon dicht bij zich te houden. Eerst had Ella het fantastisch gevonden om hier te wonen. Zoals ze het in het begin van hun relatie ook geweldig vond dat Rob zoveel rekening met zijn moeder hield. Een lieve man met een groot hart, had ze vaak gedacht. Intussen weet ze dat het een zwakte van hem is, dat hij niet tegen zijn moeder op kan wanneer ze zich iets in haar hoofd heeft gehaald. Een klop op het raam doet haar opschrikken.

‘Niet later dan halfzeven,’ roept Marit nog.

Eindelijk is ze weg. Ella neemt een slok van de lauwe koffie, ze laat een halve kop staan. Ontstemd zuigt ze op de chocolade. Het zen-gevoel dat ze daarstraks even had is verdwenen. Het komt niet meer terug.

Plots wordt ze wakker door het gekrijs van Daan. Het duurt een paar seconden voor ze beseft dat ze in slaap is gevallen. Ze duizelt wanneer ze als een gespannen veer overeind schiet om te kijken wat er aan de hand is.

‘Hij heeft honger,’ zegt Rob, die de reiswieg op de bank zet. ‘Sorry, ik ben iets later. De meeting met de baas is uitgelopen.’

Ella kijkt naar het paarsrood verwrongen gezichtje van Daan. Ze haast zich naar de keuken om zijn melk op te warmen en vraagt zich af of ze hem toch niet beter zelf in de crèche had

opgehaald. Op het digitale klokje van de oven ziet ze dat het bijna halfzeven is. Onbewust haalt ze haar schouders op. Marit kan wachten. Ze heeft zin om het warme lichaampje van haar zoon tegen zich aan te voelen wanneer hij zijn flesje drinkt.

‘Je moeder is nog langs geweest,’ zegt ze. ‘We moeten om halfzeven bij haar zijn.’

Rob stelt voor om meteen te vertrekken en Daan zijn melk ginds te geven. Geen sprake van, denkt Ella. Ze ziet het al voor zich hoe Marit Daan uit haar armen trekt om hem zelf het flesje te geven.

‘Waarom heb je afgesproken om bij haar te gaan eten vanavond?’ vraagt ze als Daan gulzig van de melk drinkt. ‘Zonder mij iets te laten weten dan nog.’

‘Sorry, schat. Het was ontzettend druk op het werk.’

Ze besluit om er geen woorden aan vuil te maken. Ze schept er stiekem plezier in dat het tien voor zeven is wanneer ze bij zijn moeder aankomen. Aan tafel bij Marit – het moet gezegd: ze kan lekker koken – ziet ze dat Rob er afgemat uitziet, hij heeft donkere kringen onder zijn ogen. Van de verse lasagne die Marit gemaakt heeft neemt hij, ondanks haar aandringen, geen tweede portie.

‘Maar jongen,’ zegt ze, ‘ik heb dit voor jou gemaakt, je lievelingsgerecht, toch?’

‘Het is een drukke dag geweest.’

‘Je neemt toch een dessert, hoop ik? Chocomousse...’

‘Ja ja, mama,’ onderbreekt Rob haar.

Met een hand strijkt hij door zijn donkere haar. Marit gooit het over een andere boeg. Ze staat op van tafel om de krant te halen.

‘Jij zal er toch al van gehoord hebben, van die afgrijselijke moord hier een eindje verderop? Ik ben er echt niet goed van.’

Marit legt de krant naast Rob en tikt op het artikel.

‘Moet dat nu?’ vraagt Rob met een geïrriteerde blik naar Daan, die in zijn reiswieg vredig ligt te slapen, alsof hij niet wil dat er over een moord wordt gesproken in het bijzijn van zijn vier maanden oude zoon.

Maar Marit is niet te houden.

‘Luister,’ zegt ze met haar leesbril scheef op haar neus.

Met een heldere stem begint ze luid en duidelijk articulerend voor te lezen. Op amper zes kilometer van hun stad werd zondagochtend door een vroege wandelaar het stoffelijk overschot van een vrouw gevonden. Haar lichaam was zwaar toegetakeld en klaarblijkelijk in brand gestoken. Verstopt onder bladeren werd het stoffelijk overschot door de snuffelende hond van de wandelaar in een gracht gevonden.

‘Wat de identiteit van de vrouw betreft tast de politie voorlopig in het duister,’ vervolgt ze. ‘Stel je toch voor!’

Aan haar rode wangen te zien brengt het moordverhaal haar helemaal tot leven.

‘Haar gezicht was helemaal toegetakeld,’ zegt ze.

Beurtelings kijkt ze naar Rob en Ella.

‘Twee gebroken kaken. Lippen gescheurd waarschijnlijk. Verkracht. Daarna gewurgd en in brand gestoken. Wie doet nu zoiets? Is wurgen alleen niet genoeg misschien?’

‘Stond dat allemaal in de krant?’ vraagt Ella

‘Niet in deze krant,’ zegt Marit. ‘In die van Hilde hiernaast stonden meer details.’

Rob mompelt iets en staat op van tafel. Wanneer hij van het toilet terugkomt, vraagt hij Ella om naar huis te gaan.

‘Nu al?’ vraagt Marit, die het artikel nog een keer leest om er zeker van te zijn dat ze niets over het hoofd heeft gezien. ‘Binnenkort durft een mens niet meer op straat te komen. Pas maar op, Ella, als je ’s avonds gaat joggen.’

‘Hm,’ zegt Ella. ‘We kunnen maar beter voorzichtig zijn.’

‘Zullen we dan?’ vraagt Rob.

Ella hoeft er niet lang over na te denken. Hoewel ze niet begrijpt waarom hij zo kregelig doet tegen zijn moeder, vindt ze het allerm minst erg om vroeg naar huis te gaan. Nu Daantje slaapt kunnen ze misschien samen nog naar het laatste stuk van het nieuws kijken. Marit duwt nog snel twee kommetjes chocomousse in haar handen.

Thuis zet ze meteen de televisie aan en gaat op de bank zitten.

‘Kom schat,’ zegt ze en strekt een hand naar Rob uit. ‘Kom hier, je ziet er moe uit.’

Rob gaat naast haar zitten en geeft een zoen op haar slaap.

‘Verdorie, de sport begint al,’ zegt Ella.

‘Wil je terugkijken?’

‘Nee, laat maar. Zal ik koffiezetten?’

‘Graag.’

Terwijl de koffie pruttelend uit de espressomachine komt, ziet Ella vanuit de keuken dat Rob zijn schoenen uittrekt, zijn voeten op de poef legt en vermoeid over zijn voorhoofd wrijft. Met in elke hand een kopje loopt ze voorzichtig de woonkamer in. Het nieuws wordt meteen gevolgd door een opsporingsbericht. Rob zapt naar een andere zender. In een flits heeft Ella de robotfoto van een jonge vrouw gezien.

‘Hé, dat wil ik zien. Ga even terug.’

2.

De jonge Aziatische vrouw op de robotfoto kijkt met starende ogen voor zich uit. Ze wordt geschat op ongeveer achtentwintig jaar. Ella bekijkt haar aandachtig. Halflang donker haar in een zijskeiding, volle lippen, hoge jukbeenderen. De mannelijke commentaarstem maakt melding van de plaats waar het slachtoffer van bruoit geweld is gevonden.

‘Zeg, dat is die vrouw waar je moeder het daarnet over had.’

Rob haalt zijn schouders op.

‘Begin jij nu ook al,’ mompelt hij.

Hij geeft haar de afstandsbediening en loopt naar de keuken, waar hij een glas water drinkt. Ze vindt dat hij overdrijft. Oké, hij is een watje, van een druppel bloed valt hij al flauw. Maar moet hij daarom zo doen? Het gaat toch niet over zijn moeder, of over haar of Daantje?

De gerechtelijke politie vermoedt dat de vrouw zo’n twee weken geleden is vermoord, meldt de commentaarstem. Ze was klein en tenger van gestalte, een meter vierenvijftig groot, en droeg een paarse bloemetjesjurk en zwarte ballerina’s. Er wordt een oproep gedaan tot mogelijke getuigen, mensen die haar herkennen of haar nog gezien hebben. Nadenkend neemt Ella een slok van haar koffie.

‘Je koffie wordt koud,’ roept ze naar Rob, die met zijn rug naar haar toe door het keukenraam naar buiten kijkt.

‘Het is net of ik die vrouw al eens heb gezien,’ zegt ze wanneer Rob weer naast haar zit. ‘Maar ik kan er niet op komen wanneer, of wie ze is. Ken je dat gevoel?’

‘Hm.’

‘Jou komt ze niet bekend voor?’

‘Het is maar een tekening, hè? Zullen we dadelijk naar een serie kijken? Ik denk dat ik vandaag eens vroeg ga slapen.’

Dat vindt ze een goed idee. Sinds de geboorte van Daan is ze nog altijd niet honderd procent hersteld. In sommige boeken wordt beweerd dat een lichaam negen maanden de tijd nodig heeft voor je je weer helemaal de oude voelt. Ze had nooit gedacht dat een baby zo veel impact op haar leven zou hebben. De jaren dat het maar niet lukte om zwanger te worden, dacht ze dat een kind hebben het enig zaligmakende was, vooral omdat Rob zo doodgraag een zoon wilde. Ze vond dat ze tekortschoot als ze hem dat niet kon geven. Van een geadopteerd kind wilde hij niets weten, hij wilde alleen een bloedeigen zoon, desnoods een dochter.

Het was een moeilijke periode geweest met geplande seks zonder plezier, seks op bevel volgens Rob, gevolgd door onderzoeken, ejaculaties in plastic potjes, kunstmatige inseminaties en nog later een paar mislukte in-vitrobehandelingen. Rob had er geen vertrouwen meer in, zeker niet in een bevruchting in een glazen petrischaaltje in het lab. Wie kon garanderen dat het zijn zaadcellen waren die gebruikt werden? Misschien droeg ze dan een kind van een vreemde man en was het niet zijn zoon die in haar buik groeide. Het hele plan om een baby te krijgen hadden ze zo goed als opgegeven toen ze plots zwanger werd, alsof Tinkelbel op een nacht met haar toverstokje was langs gevlogen. Een onbereikbare droom die dan toch nog in vervulling gaat maakt je nog veel dankbaarder.

Rob had kort na de geboorte van Daan zijn baas laten weten

dat hij niet langer voor het werk naar Thailand wilde afreizen. Zijn bedrijf, gespecialiseerd in zonneënergie, bouwt in het buitenland drijvende parken met duizenden zonnepanelen. Om dat prestigieuze project te begeleiden had Rob promotie gemaakt. Als leidinggevend ingenieur moest hij regelmatig voor enkele maanden naar Thailand. Dat was de keerzijde van de medaille.

Het kwam op een moment dat ze allebei psychisch uitgeput waren van de mislukkende zwangerschapspogingen. In het ziekenhuis had men voorgesteld om Robs sperma in te vriezen en gedurende zijn afwezigheid de behandeling voort te zetten. Maar daar had ze niet van willen weten. Het enige wat van de seksuele en emotionele kant van hun relatie nog overbleef, was hand in hand naar het ziekenhuis gaan. Bij zijn eerste vertrek naar Bangkok had ze het moeilijk gehad, maar via Skype hadden ze dagelijks contact met elkaar. Ze konden zo goed praten met elkaar, zelfs beter dan thuis, dat ze niet het gevoel had dat hij negenduizend kilometer van haar vandaan was.

‘Naar welke serie wil je kijken?’ vraagt Rob.

‘Kies jij maar.’

‘Iets komisch?’

‘Doe maar.’

Ze houdt niet van komische series, die zijn meestal flauw en overdreven. Vanavond vindt ze het echter niet belangrijk. Haar gedachten keren steeds terug naar die jonge Aziatische vrouw die ze zich niet kan herinneren, hoewel ze er zeker van is dat ze haar ooit heeft gezien. Bij een naam waar ze niet op kan komen heeft ze dat ook. Dan graaft ze zo lang in haar geheugen tot het haar plots te binnen schiet, meestal op een onverwacht moment. Ze is ervan overtuigd dat het komt door het voorafgaande wroeten in haar geheugen, zoals je bij het bouwen van een huis ook eerst met de graafwerkzaamheden begint. Ze vindt het zelf belachelijk, maar ze móét het weten. Pas als ze weet wie die

vrouw is, kan ze het loslaten. Het is als bij een dwanggedachte of een dwangmelodie, die krijg je ook niet zomaar uit je hoofd.

‘Waar zit je met je gedachten?’ vraagt Rob.

‘Eh... nergens.’

‘Dat kan niet, zeg jij altijd.’

Ze legt een hand op zijn dij en glimlacht naar hem.

‘Bij Daantje. En dat we zo gelukkig zijn met hem.’

Rob slaat zijn ogen neer en streelt haar hand. Op dat moment stijgt een kreungeluid op uit de reiswieg. Daans vuistjes zwaaien hulpeloos door de lucht. Ella staat op en legt haar hand op zijn warme hoofdje. Ze heeft al gemerkt dat dat een rustgevend effect heeft.

Rob zet een komische serie op. Ze kijkt niet echt, maar vindt het gezellig om hem te horen lachen. Soms ingehouden, soms schaterend. Na de serie geeft ze Daan zijn laatste flesje, Rob gaat al naar de slaapkamer. Hopelijk slaapt Daan tot een uur of zes. Met haar hoofd schuin tegen zijn hoofdje dwaalt haar blik door de woonkamer, van het grote raam dat uitkijkt op het terras en de tuin naar de keuken, die ze in zijn oorspronkelijke staat hebben gelaten – witte kastjes met oranje tegels tegen de muur en op de vloer. Volgend jaar willen ze er een open keuken van maken met aansluitend een hoge tafel met barkrukken om aan te ontbijten. Of Rob kan er aperitieven als zij het eten klaarmaakt. In de hoek van de woonkamer staat Daantjes box met zijn eerste speelgoedjes en erboven een muziekmobiel met kleurrijke figuurtjes. Haar blik glijdt over de eettafel, waar de krant nog altijd ongeopend ligt. Als Marit de kans had gekregen, zou ze het artikel nog een tweede keer voorgelezen hebben.

Daans ogen zijn dichtgevallen. De speen van het flesje zit in zijn mond zonder dat hij eraan zuigt. Zijn kleine lichaam gloeit, waardoor haar blauwe blouse tegen haar borst plakt. Haar korte donkerblonde haar voelt klam in haar nek. Ze legt

hem over haar schouder en meteen laat hij een zurige boer. Goed zo, jongen. Soms kan het een halfuur duren en valt ze zelf al in slaap. Neuriënd geeft ze hem een schone luijer en trekt hem een fris lichtgroen rompertje aan voor de nacht. Wanneer hij in zijn bed ligt, ruimt ze de woonkamer op.

‘Rob toch,’ zegt ze hardop en zet zijn schoenen aan de kant.

Iemand moest er maar eens over struikelen met Daantje in zijn armen. Haastig hangt ze Robs blazer aan de kapstok in de hal, haar nieuwe wollen sjaal glijdt op de grond. Ze raapt hem op, herinnert zich de winkelbediende die vond dat de olijfgroene kleur perfect paste bij haar bruingroene ogen en haar teint. En dan plotseling weet ze het! Ze weet waar ze die jonge, tengere vrouw eerder heeft gezien.